

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **S. K.** zastoupená JUDr. Martinou Hrbatovou, advokátkou se sídlem Karlov 6, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2008, sp. zn. KÚOK/7699/2008/ODSH-SD/626, č. j. KUOK/1699/2008, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2008, č. j. 58 Ca 9/2008 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2008, č. j. 58 Ca 9/2008 – 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který zrušil jeho rozhodnutí ze dne 18. 2. 2008, sp. zn. KÚOK/7699/2008/ODSH-SD/626, č. j. KUOK/1699/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru dopravy, oddělení řídičských oprávnění a přestupků (dále jen „správní orgán“), ze dne 11. 12. 2007, č. j. 2007/11756/DOP.

Tímto rozhodnutím bylo konstatováno, že žalobkyně je vinna porušením ustanovení § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona

č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že dne 3. 5. 2007 kolem 17.10 hodin řídila motocykl tov. zn. Suzuki GS 500E, se kterým jela v Přerově po ulici Palackého v úseku jednosměrné ulice, přičemž před přechodem pro chodce, u samoobsluhy naproti pasáži, předjížděla tvořící se kolonu vozidel, přičemž došlo ke střetu s vozidlem Škoda Fabia, jehož řidička odbočovala vlevo na parkoviště mezi školami. Došlo ke střetu pravé přední části motocyklu a levé přední části Fabie a pádu řidičky motocyklu. Na vozidlech vznikla hmotná škoda orientačně vyčíslená cca na 60 000 Kč. Při nehodě ke zranění osob nedošlo a alkohol byl u obou účastníků nehody vyloučen dechovou zkouškou (Dräger). Podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích byla žalobkyni uložena sankce, konkrétně pokuta ve výši 7000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Napadeným rozsudkem shledal krajský soud žalobu jako důvodnou a ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí stěžovatele, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, zrušil pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud provedl dokazování obsahem správního spisu a při ústním jednání dne 6. 6. 2008 dospěl k závěru, že dosud provedené dokazování není dostatečné.

Dle názoru krajského soudu se totiž rozhodující správní orgány nevypořádaly se znaleckým posudkem zpracovaným Ing. L. M. a opomíjejí jeho závěry, z nichž vyplývá, že důvodem střetu vozidel byla především skutečnost, že řidička Škody Fabie (M. P.) vybočila vlevo v době, kdy žalobkyně, řídící motocykl Suzuki, se za ní nenacházela ve vzdálenosti větší než 19 m. Řidička Škody Fabie měla tedy účinnou možnost střetu s motocyklem řízeným žalobkyní zabránit, jestliže by před vybočením vlevo sledovala důsledně situaci a provoz za sebou. Škoda Fabia byla v době střetu v pohybu. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že v pohybu vozidla Škody Fabia M. P. nebylo shledáno pochybení a dále, že okolnost, zda jeho řidička dávala znamení o změně směru jízdy, nelze objektivně zjistit. V napadeném rozhodnutí stěžovatele – správního orgánu II. stupně – je však již uváděno, že řidička Škody Fabia svým jednáním porušila § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž její povinnost jako odbočujícího řidiče spočívá v tom, že tento musí být přesvědčen, jak před započítím odbočování, tak i při jeho samotné realizaci a s ohledem na konkrétní situaci, že nemůže dojít k ohrožení vozidla jedoucího za ním. Proto také stěžovatel uložil povinnost zahájit řízení o přestupku proti řidičce Škody Fabie. Přestože tedy stěžovatel ve svém rozhodnutí uvádí zcela odlišné hodnocení jednání řidičky Škody Fabie, kdy ukládá zahájit řízení o přestupku proti této řidičce, nijak se tento závěr neprojevuje v hodnocení míry případného zavinění žalobkyně na předmětném přestupku – současně (a tedy nelogicky) stěžovatel uvádí, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu jí za vinu kladeného přestupku. Z dosavadního dokazování však zatím vyplývá, že pokud lze hovořit o zavinění žalobkyně, pak jde o zavinění minimální a v té souvislosti je také uložena sankce neadekvátní.

V této souvislosti krajský soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 10/2008, a to zejména v této pasáži: „*skutečnost, že jiná osoba porušila předpisy provozu na pozemních komunikacích a vlastním zaviněním vytvořila nebezpečnou situaci, neomlouvá řidiče, jestliže sám porušil povinnost stále ovládat vozidlo a počínat si tak, aby doprava nebyla ohrožena.*“

Závěrem krajský soud konstatoval, že při vydávání nového rozhodnutí bude nutné prokázat, jaká je míra zavinění žalobkyně na předmětné dopravní nehodě. Dle mínění krajského soudu je nutno rovněž zjistit dalším vyhodnocením důkazů, případně jejich doplněním, na jakou vzdálenost mohla řidička Škody Fabie zaregistrovat řidiče prvního motocyklu (svědka Č.), kdy se naposledy podívala do zrcátka (a do kterého) před prováděním odbočení, kdy zaregistrovala předjíždějící motocykl řízený žalobkyní.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se neztotožňuje s právním názorem a z toho učiněným závěrem krajského soudu, a to z následujících důvodů.

Podle stěžovatele je plně prokázáno, že žalobkyně porušila povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích, kdy se při účasti na provozu na pozemních komunikacích nechovala ohleduplně a ukázněně tak, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek jiných osob a své chování nepřizpůsobila situaci v provozu na pozemních komunikacích [§ 4 písm. a) zákona o silničním provozu] a předjížděla, přestože se nemohla bezpečně zařadit před vozidla, která hodlala předjet, a to bezprostředně před přechodem pro chodce [§ 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu]. Krajský soud však posuzoval především jednání druhé účastnice dopravní nehody, což je dle názoru stěžovatele, který je v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 As 48/2007 – 160), relevantní pouze pro uložení výše sankce, nikoli pro učinění závěru, zda se žalobkyně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu. Žalobkyni bylo namítáno nedostatečné zjištění skutkového stavu, a proto měl krajský soud zkoumat, zda okruh skutečností, které v řízení měly být zjišťovány, tedy zda porušení ustanovení zákona o silničním provozu bylo zjištěno v postačujícím rozsahu, zda se tak stalo s použitím zákonných důkazních prostředků a způsobem, který neodporuje procesnímu předpisu, a zda skutkový stav, který správní orgán zjistil a na jehož podkladě rozhodoval, má v provedených důkazech postačující oporu. Namísto toho ovšem krajský soud zkoumal okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, zejména pak jednání druhé účastnice dopravní nehody, což bylo na místě – jak již bylo výše uvedeno – toliko při úvaze o výši sankce.

V tomto ohledu stěžovatel rovněž poukázal na to, že názor krajského soudu o neadekvátnosti sankce dle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích je neopodstatněný, neboť sankce byla uložena v dolní hranici zákonného rozpětí s odůvodněním, které splňuje zákonná kritéria uvedená v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Dodal přitom, že z jeho pokynu, aby bylo zahájeno řízení o přestupku s druhým účastníkem dopravní nehody, nelze dovozovat snížení míry zavinění žalobkyně tak, jako to činí krajský soud. Konstatování krajského soudu o minimálním zavinění žalobkyně stěžovatel nesdílí a upozorňuje, že předjíždění v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce je velmi nebezpečný úkon, jehož následky bývají mnohdy tragické.

Stěžovatel proto považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné, neboť krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se jednání žalobkyně a toto posuzoval (ač blíže nekvalifikoval) jako jednání, kdy porušením zvláštního právního předpisu způsobila dopravní nehodu. Zároveň považuje tento rozsudek za nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti, neboť předmětem přestupkového řízení bylo porušení § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu, nikoliv míra zavinění na dopravní nehodě, a krajský soud se přesto jednáním, které bylo žalobkyni kladeno za vinu, nezabýval a pouze hodnotil, zda byla prokázána míra zavinění na dopravní nehodě. Za velmi obecný, nekonkrétní a tím i nepřezkoumatelný označil stěžovatel také názor krajského soudu o nedostatečném

dokazování s tím, že pokud má být opřen o údajné nevyřádkání se se skutečnostmi uvedenými ve znaleckém posudku, je třeba vycházet z toho, že posudek se zabývá pouze technickou, nikoliv právní stránkou průběhu nehody. Ze závěrů krajského soudu je však patrné, že tento mezi technickou a právní stránkou posouzení dopravní nehody nedělá rozdíl, což stěžovatel považuje za nesprávné. Současně uvádí, že není zřejmé, proč krajský soud dává pokyn k provedení úkonů, které s protiprávním jednáním uvedeným v ustanovení § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu, která jsou žalobkyni kladeny za vinu, zcela zřejmě nesouvisí. Z tohoto důvodu považuje rozsudek krajského soudu taktéž za zmatečný.

Na základě všech těchto skutečností jsou dle stěžovatele dány důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nedůvodnou a že krajský soud při vydání napadeného rozsudku žádným způsobem nepochybil. Dále namítla, že u stěžovatele není splněna podmínka obligatorního zastoupení v řízení o kasační stížnosti (§ 105 s. ř. s.), neboť Mgr. J. není zaměstnancem samotného stěžovatele, nýbrž je zaměstnancem Olomouckého kraje, tedy subjektu odlišného od stěžovatele. Závěrem žalobkyně uvedla, že považuje kasační stížnost za zcela neúčelnou za situace, kdy krajský soud zrušil jak rozhodnutí stěžovatele, tak prvostupňového správního orgánu a věc vrátil k dalšímu řízení, což znamená, že napadený rozsudek není v projednávané věci rozhodnutím konečným. Navrhla proto, aby kasační soud kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V této souvislosti, zejména ve vztahu k tvrzení žalobkyně, dle které není podmínka povinného zastoupení splněna, neboť pověřená osoba není zaměstnancem samotného stěžovatele, nýbrž je zaměstnancem Olomouckého kraje, zdejší soud podotýká následující. Orgány kraje, vedle zastupitelstva kraje, jako jeho základního orgánu, jsou dále rada kraje, hejtman kraje a krajský úřad. Pro zabezpečení výkonu veřejné správy na území kraje má rozhodující význam právě krajský úřad, který je orgánem kraje tzv. úředního typu, jenž plní funkci regionálního správního úřadu. Z hlediska personálního je tvořen ředitelem, který stojí v čele, a zaměstnanci kraje zařazenými do krajského úřadu. Žalobkyní naznačenou distinkci mezi krajem a krajským úřadem a z ní dovozované závěry proto nelze akceptovat, neboť z uvedeného je zřejmé, že v případě krajského úřadu se jedná o jeden z orgánů kraje, jehož prostřednictvím je vykonávána působnost kraje, ergo nelze dovozovat rozdílnost subjektů.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V návaznosti na stížní námitky Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že řízení před krajským soudem nelze v projednávané věci považovat za zmatečné z toho důvodu,

že krajský soud uložil stěžovateli k provedení takové úkony, jež nemají souvislost s protiprávním jednáním, které je žalobkyni kladeno za vinu. Zmatečnost řízení před soudem je ze zákona (ex lege) dána absencí podmínek řízení, rozhodováním vyloučeným soudcem nebo nesprávným obsazením soudu, popřípadě tím, že pro účastníka nepřiznivě rozhodnutí bylo vydáno v důsledku trestného činu soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Takto stanovené důvody kasační stížnosti pro zmatečnost jsou tedy vymezením tzv. zmatečnosti, jež je představována takovými závažnými vadami řízení, které bez ohledu na kvalitu rozhodnutí mají vždy za následek jeho zrušení. V souzené věci se však o žádný takový případ nejedná a stěžovatelem naříkaný postup krajského soudu proto pojem zmatečnosti nenaplnuje.

Stejně tak je třeba poznamenat, že postup krajského soudu, resp. jeho rozhodnutí nenaplnuje ani pojem nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se prakticky o takové situace, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil. Naopak z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky krajský soud považoval za rozhodné a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozhodnutí vyslovil, je zřetelná. Závěry, ke kterým krajský soud dospěl, vychází z rekapitulovaného skutkového stavu a mají oporu ve spisovém materiálu. Napadený rozsudek proto považuje kasační soud za přezkoumatelný. Se závěry, o které krajský soud opřel výrok napadeného rozsudku, ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám dostatečně podrobně polemizuje, což by v případě jeho nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

Lze tedy shrnout, že postup krajského soudu byl v tomto ohledu v souladu se zákonem a námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ani námitce zmatečnosti řízení, Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť žádné takové vady, které by nepřezkoumatelnost či zmatečnost mohly způsobit, neshledal.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však napadený rozsudek vykazuje jiný deficit, a sice nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se jednání žalobkyně, jak bude rozvedeno níže [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Z předloženého spisového materiálu a z rozhodnutí správního orgánu, potvrzeného rozhodnutím stěžovatele, jakožto odvolacího orgánu, vyplývá, že předmětem projednávané věci byla otázka, zda žalobkyně svým jednáním porušila povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích, jenž stanoví, že: „*Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.*“ Tímto zvláštním právním předpisem je zákon o silničním provozu, za jehož porušení – konkrétně za porušení § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. b) a d) – byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku a byla jí s odkazem na § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 7000 Kč a zákaz činnosti na 8 měsíců.

Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu „Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.“ Podle § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu: „Řidič nesmí předjíždět

b) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet,

d) na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním.“

V takto vymezeném právním rámci se při své rozhodovací činnosti pohybovaly oba správní orgány a v tomto směru měl být také prováděn soudní přezkum ze strany krajského soudu, jenž se měl v návaznosti na žalobou vymezené žalobní body zabývat tím, zda byl ve vztahu ke shora uvedené skutkové podstatě náležitě zjištěn skutkový stav věci. Jinými slovy krajský soud měl přezkoumat, zda jednáním žalobkyně došlo k naplnění shora citovaných ustanovení zákona o silničním provozu směřujících k tomu, aby bylo zajištěno bezpečné užívání veřejně přístupných pozemních komunikací s tím, že první z nich vymezuje obecné zásady chování všech účastníků silničního provozu a druhé obsahuje výčet zákazů předjíždění, a to v návaznosti na subjektivní posouzení konkrétní situace na silnici řidičem vozidla – písm. b) nebo v návaznosti na vymezení místa na pozemní komunikaci – písm. d).

To ovšem krajský soud neučinil a namísto toho se zabýval skutkovým stavem ve vztahu k dopravní nehodě, jež následovala v návaznosti na jednání žalobkyně, které jí bylo kladeno za vinu a které z tohoto pohledu také tvořilo podstatu celé kauzy. Skutečnost, že došlo rovněž k dopravní nehodě, je sice skutečností důležitou, nikoli však rozhodnou z hlediska uznání viny žalobkyně ze spáchání výše uvedeného přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jiná situace by samozřejmě byla, pokud by způsobení dopravní nehody bylo předpokladem naplnění dané skutkové podstaty, jež představuje zákonný typ správněprávního deliktu (něco jako „šablonu“ či jeho model) umožňující právní posouzení konkrétního skutkového děje. K závěru o vině pachatele je totiž potřebný čin konkrétně pro společnost nebezpečný, odpovídající znakům (určité) skutkové podstaty neboli tzv. naplnění skutkové podstaty správního deliktu. V souzené věci však dopravní nehoda předpokladem naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích v návaznosti na shora citovaná ustanovení zákona o silničním provozu nebyla.

Předmětná skutková podstata je svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující (na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně o silničním provozu), pro jejíž naplnění je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým bez ohledu na to, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli.

V této souvislosti považuje kasační soud za nutné poznamenat, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, mezi něž patří i objektivní stránka přestupku. Obligatorní znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost neboli kauzální nexus (nexus causalis), tj. vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen

samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. Tím se současně také naplňuje požadovaná příčinná souvislost. Ve shodě s doktrínou je však třeba lišit mezi dvěma základními formami následku, a to ohrožovacím a poruchovým. Prvně jmenovaný následek v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí, druhý pak představuje již přímý zásah tohoto objektu.

Objektem přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích je bezpochyby zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je i to, aby nedocházelo k dopravním nehodám. Pokud přitom k dopravní nehodě dojde tak, jako v souzené věci, je třeba ji vyhodnotit a s ohledem na získané závěry potom zvážit, zda je dopravní nehoda následkem přestupkového jednání (zda zde existuje příčinná souvislost) a lze ji tudíž zohlednit při určení druhu sankce a její výměry ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Nicméně v případě, že k dopravní nehodě nedojde nebo není prokázáno, že tato je následkem předmětného přestupkového jednání, neznamená to, že by předmětná skutková podstata nebyla naplněna, ale že jí chráněný zájem nebyl porušen, nýbrž ohrožen, tj. jedná se pouze o jiný charakter a intenzitu následku přestupkového jednání.

Způsobená dopravní nehoda jako následek přestupkového jednání vymezeného v § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích, v návaznosti na § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu, tedy toliko zvyšuje závažnost daného jednání, což je potom reflektováno v rámci ukládání sankce, jak správně s odkazem na judikaturu uvádí stěžovatel.

Krajský soud proto pochybil, neboť namísto toho, aby posoudil úplnost zjištěného stavu věci ve vztahu k naplnění příslušné skutkové podstaty, tzn. rozhodnutí o vině pachatele (žalobkyně), upnul svoji pozornost výhradně na dopravní nehodu, ke které došlo následně a ke které byl v rámci řízení před správním orgánem zpracován (Ing. L. M.) znalecký posudek č. 1397/07; z něho na jedné straně vyplývá, že řidička vozidla Škoda Fabia měla účinnou možnost střetu s motocyklem žalobkyně zabránit (pokud by před odbočením vlevo sledovala důsledně situaci a provoz za sebou), na druhé straně však konstatuje, že je otázkou, zda za daných podmínek (popojíždění kolony, jednosměrný provoz, stání před přechodem, šířka vozovky 4,5 m) byl předpoklad, resp. mohla řidička uvedeného vozidla očekávat, že bude někým předjížděna. Současně je v posudku konstatováno, že kolizi, resp. možnému riziku vzniku kolize by motocyklistka předešla, pokud by se nepohybovala mimo kolonu vozidel, což souvisí s technikou a způsobem její jízdy.

Z uvedeného obsahu znaleckého posudku je možné dovodit, že k dopravní nehodě došlo v důsledku spojení (souběhu) dvou jednání, a sice (i) odbočení vlevo (řidičky vozidla Škoda Fabia) a (ii) jízdy mimo kolonu (motocyklistky), jež ovšem nebyla primární příčinou dopravní nehody. Dle uvedeného znaleckého posudku totiž i kdyby technika a způsob jízdy motocyklistky (žalobkyně) nebyla v souladu se zákonem, její technika a způsob jízdy nebyla primární příčinou střetu s vozidlem Škoda Fabia. Na základě toho však dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dospět k závěru, že žalobkyně není odpovědná za své jednání bezprostředně před dopravní nehodou, které bylo vyhodnoceno jako jednání přestupkové, a proto ji také byla uložena příslušná sankce v podobě pokuty a zákazu činnosti.

V tomto směru Nejvyšší správní soud uzavírá, že předmětem posouzení v projednávané věci bylo jednání ad (ii), tedy jízda žalobkyně mimo kolonu – vyhodnocená jako nedovolené předjíždění, protože se nemohla zařadit před vozidla, která hodlala předjet, a protože se tak stalo bezprostředně před přechodem pro chodce. V těchto intencích se proto také musí ubírat další úvahy krajského soudu, které svým hodnocením nechce a ani nemůže Nejvyšší správní soud předjímat, neboť by porušil kogentní ustanovení s. ř. s. zavádějící kasatorní princip, tedy princip zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí bez jeho nahrazení rozhodnutím vlastním; srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, publikovaný pod č. 5 Sb.n.u.ÚS, sv. 44, str. 53, dostupný též z <http://nalus.usoud.cz>.

Sohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána důvodnou, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku – tzn., že v návaznosti na žalobní body posoudí, zda správní orgán, resp. stěžovatel vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci ve vztahu k rozhodnutí o vině pachatele (žalobkyně) ze spáchání shora uvedeného přestupkového jednání kvalifikovaného podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích, v návaznosti na § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. b) a d) zákona o silničním provozu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu